

Han taber ikke pusten

Den 23-årige saxofonist Fredrik Lundin var toneangivende ved sommerens jazz-festival. Nu udsender han sin første LP

Af Jytte Arntzen

Foto: Gorm Valentin

FOR EN MARKETINGDIREKTØR eller PR-agent må Fredrik Lundin fremstå som det rene guf.

Ikke fordi varen, musikken, som Fredrik Lundin leverer med sin egen sekstet med den fem år gamle kvartet som grundstamme, er specielt lettilgængelig. Hvilket man vil kunne konstatere på Lundins første album i eget navn Twilight Land, som netop er på trapperne, Men fordi han uden at slå sig på brystet som en anden Tarzan, er så god til at sælge sin vare. Med tydelige rødder i Thelonious Monk, Charles Mingus krydret med lidt »ur-Ellington« og såmænd også Eric Dolphy.

- Jeg føler, at jeg er meget privilegeret - og har været utroligt heldig! Siger årets JASA-pristager, saxofonisten, komponisten og kapelmesteren Fredrik Lundin. Som trods sine kun 23 år og små fire år som professionel musiker optrådte som Den røde Pimpernel ved dette års Copenhagen Jazz Festival. Og dermed slog veteranen Jesper Thilo på strengen som den solist, der på bookinglisten tegnede sig for de fleste jobs!

FUNDET SINE BEN

Varen er først og fremmest en musiker, der har fundet egne ben. Men som også evner at fungere i så stilmæssigt forskellige sammenhænge som Frans Bak's gruppe, Erling Kroners Tentet, Niels Præstholm Kvintet, Instant Breakfast for at nævne blot nogle af de grupper, hvor man i dag kan høre Fredrik Lundin.

Og det kunne vel heller ikke undre, at det var netop Fredrik Lundin som med en magtfuld, næsten Rollins-præget styrke satte et effektivt punktum i New Music Orchestras koncert i Jazzhus Montmartre i komponisten Niels Thybo's funky Las Tres De La Noche.

INGEN HØJRØV

Ingen, heller ikke Lundin selv er i tvivl om, at han som musiker er vokset, omend ikke ind i himlen. Siden han med prisen Sørensen Penge som bagage i 1983 gjorde en effektiv entré på den danske jazzscene med debutkoncert i Unicorn.

Det er gået stærkt siden da, men Fredrik Lundin har ikke tabt pusten. Og at være bevidst om eget værd og udviklingsmuligheder bør ikke mistolkes derhen, at Lars Fredrik Lundin fra

Helsingør, nu Amager, er gået hen og blevet en høj røv:

- Jeg synes sgu' da, at jeg er meget god i dag. Jeg var jo rent instrumentmæssigt meget heldig med straks at få udviklet en rimelig god embouchure, men jeg har meget at lære endnu specielt med hensyn til udvikling af fingerteknikken. Og den vil jeg arbejde meget med i den kommende tid. Men hvis jeg skal vurdere mig selv, så tror jeg på, at jeg har et eller andet - noget særligt i mig - som ikke er udviklet endnu. Jeg har en idé om, *hvor* jeg vil hen, og som jeg føler er anderledes både musikalsk og spillemæssigt i forhold til, hvad man måske ellers hører, siger Fredrik Lundin.

PAUSE FRA SOCIALEN

Da Fredrik Lundin startede sin næsten kometagtige karriere som jazzmusiker, var det uden ønske eller ambitioner om at leve af at være musiker. Det kan han i dag: - Det er mere end et halvt år siden, at jeg sidst var på socialforvaltningen.

Jeg har i snit tjent mere end 4.000 kroner om måneden, og selv om det ikke er en herregård, så kan man leve af det. Og på det seneste har jeg endda tjent så meget, at jeg faktisk endog har kunnet anskaffe mig forskellige ting. Og når jeg siger, at jeg føler mig privilegeret, så er det, fordi jeg hele tiden alene har kunnet spille jobs, som jeg føler har været sjove.

FLERE FACETTER

På spørgsmålet, hvad det så rent faktisk betyder for hans udvikling at spille med op imod en halv snes grupper på den danske scene sideløbende med sekstetten siger Fredrik Lundin:

- Først og fremmest, at jeg får afprøvet alle de ting, jeg vil. Og det er altså musik, der stort set ligger mig lige meget på hjerte. Men det betyder også, at jeg ikke behøver at presse det hele ind i min egen gruppe. Det kan man ikke. For man kan ikke forlange, at de andre i sekstetten er lige så interesseret i de ting, som man selv. Jeg mener heller ikke, at det at spille mange forskellige ting betyder, at man ødelægger eller ikke får egen personlighed.

SKAL NU VIDERE

Det kan man så prøve at konstatere ved selvhør på Fredrik Lundins kommende album Twilight Land, indspillet for Stunt Records med støtte af Den Danske Jazzkreds. For uden at ønske at foranmelde albummet, kan man roligt sige, at bevidst eller ubevidst er ikke blot studier af de tidligere nævnte komponistgiganter indgået i Lundins kompositionsarbejde.

Men tiden med Erling Kroners tentet og dermed dyrkelsen af den argentinske tangomusik er heller ikke gået sporeløst hen.

Om pladen og sekstetten som sådan siger Fredrik Lundin: - Det er min fornemmelse med pladen, at jeg har gjort noget færdigt, og det vil sige de ting, jeg og min kvartet har arbejdet med i de sidste år.

Det kan synes som en lidt særpræget markedsføring af en debut-LP?

- Det, jeg mener, er, at jeg nu står et sted, hvor jeg skal videre. Og det betyder i praksis, at nogle af de kompositioner, der findes på pladen, ikke længere vil indgå i repertoire. Mens der er enkelte ting, som vi har taget op, som vil blive videre-bearbejdet med sekstetten. Udviklingsmæssigt er der jo sket noget med os alle i den gamle kvartet. Alle er blevet bedre. Peter Reim spiller ikke længere bare

»Elvin Jones«, men er blevet mere moderne og jeg synes nok, at Ture Larsen har fået mere »chops«.

Grunden til, at kvartetten er blevet udvidet til sekstet - med Uffe Markussen på basklarinet og Lars Togeby på flygelhorn/trompet - (på pladen indgår Erling Kroner istedet for Togeby, red.) - er, at jeg savnede en bredere lyd. Således at man kunne arbejde med sjovere harmonier. Men det er min ambition, at sekstetten, efterhånden som vi får arbejdet sammen, skal få den samme lidt løse karakter som kvartetten. Sådan at vi kan skiftes til at lave baggrundslyd og til at improvisere. Men det er altså den lidt løse, swingende struktur og sound, som jeg tilstræber med sekstetten.

NÆRMESTE FREMTID

Med jazz journalisterens pris på 15.000 kroner i hånden og dermed adgang til at købe et klaver som værktøj for kompositionsarbejdet, sin nydannede sekstet og et debutalbum som udgangspunkt, vil Lundin nu videre. Hvad det så end er.

Nogen præcis forklaring kan han, eller vil han, ikke gi'. Men en ting er sikkert, man skal ikke vente, at Fredrik Lundin retter kursen mod Berklee. Selv om han faktisk også har et ubrugt legat fra Sonning-fonden i hånden.

- Berklee lige nu rummer langt fra de kreative udviklingsmuligheder som man kunne opleve tilbage i 70'erne med fantastiske undervisere som Herb Pomeroy, mener Lundin: - Og de folk, som er udgået fra Berklee de senere år, imponerer mig langt fra. Det skulle da lige være Lan Doky. Men han havde jo også sit eget udtryk, inden han kom til Berklee. Og det eneste Berklee har gjort ved ham, er vist at lære ham forretningssans. Og den har han jo kunnet bruge. Skulle jeg gøre noget lige nu, ville det være at besøge folk som Henry Threadgill og David Murray i New York og saxofonteknisk kunne en clinic hos David Liebman også friste mig. Men det, der står for lige nu, er en masse turneer til efteråret, kompositionsarbejde ... og indtil videre så må saxofonen altså gå det, den kan ... D

^^

MM NUMMER 8: AUGUST 1986: 17

16: MM NUMMER 8: AUGUST 1986